

Massa vegades al nostre país ens han portat des de fora problemes ficticis, amb la llengua com a teló de fons. Massa vegades també hem picat l'ham i ens hem abonat a defensar-nos posant al terreny de les realitats allò que només eren jocs d'artificis.

Em preocupa que acabem fent el mateix amb la discussió sobre la tercera hora de castellà en els currículums de primària. I em preocupa que portem al terreny de la discussió política allò que hauria de ser una decisió pedagògica.

Deixem les coses clares: els actuals currículums de primària ja definien una tercera hora d'estructures lingüístiques comunes en les comunitats amb llengua pròpia, que es podia fer en la llengua de la comunitat; l'important d'aquesta regulació era l'aprenentatge de les dues llengües i es donava joc, doncs, al projecte lingüístic dels centres. La diferència està en el fet que ara no es vol donar aquest joc i es decideix que aquesta hora s'ha de fer en castellà o, si no, cal buscar alternatives per tenir una hora més d'utilització d'aquesta llengua. L'important aquí és marcar clarament la diferència entre la llengua de tot l'Estat i les altres llengües oficials. L'objectiu de la decisió, doncs, és polític, no pedagògic.

Crec que és una decisió absurda, i un punt provocadora, quan les mitjanes de coneixement de la llengua castellana entre els nostres escolars són similars o millors que en les d'altres comunitats sense llengua pròpia.

El que no podem fer és respondre a aquesta provocació amb campanyes de desgreuge en defensa de la llengua, perquè aquí no estem parlant de política lingüística, sinó de què han d'aprendre els nostres alumnes i com han de fer-ho.

No és a l'escola precisament on està més amenaçada la llengua catalana; potser és al lloc del país on té més bona salut. No vulguem, doncs, situar aquest problema als centres docents, quan

socialment encara no hem estat capaços de tenir una oferta de cinema decent parlat en català, un catàleg de llibres equiparable, uns productes i uns comerços amb rètols en català, una justícia que parla en català, o una ciutadania que s'adreça a tothom i de forma normal en la seva llengua com en qualsevol país.

Si hem de muntar una campanya en defensa de la llengua, fem-la, que la necessita, i posem en qüestió tot allò que políticament i socialment encara no hem fet, però que no sigui per la maleïda tercera hora de castellà.

Les escoles de Catalunya tenen una composició molt diversa i molt diferent. Deixem que els centres valorin quantes hores de pràctica del castellà necessiten els seus alumnes per saber-lo amb correcció, i quantes d'anglès o de francès, o si potser han de reforçar encara més les de català amb estratègies de col·laboració amb la comunitat educativa; que cada centre decideixi en el seu projecte quina és la millor pràctica lingüística per als seus alumnes tenint en compte tres coses essencials: primer, que la llengua d'aprenentatge dels nostres centres és el català perquè és la llengua pròpia del país; segon, que cal posar al seu abast totes les estratègies perquè sàpiguen utilitzar amb fluïdesa i correcció les dues llengües oficials quan acabin l'escola; tercer, que a primària s'introdueixin en una tercera llengua comunitària. I prou.

Caiem sovint en la provocació política de la llengua i això de vegades ens fa ser incoherents. Per exemple, heu pensat que ens estriparem les vestidures perquè ens volen fer parlar una hora més d'una matèria en castellà en detriment de fer-ho en català, però no vam aixecar ni una sola veu amb la proposta de fer tres hores més d'una assignatura en anglès, que també va en detriment de fer-ho en català?... País.

Que ningú politiquegi més amb la llengua i que ens deixin treballar a l'escola amb coherència pedagògica i amb interès educatiu.

